

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ПРВ ОДДЕЛ

**СЛУЧАЈ НА КРСТАНОСКИ И ДРУГИ v. РЕПУБЛИКА
МАКЕДОНИЈА**

(Жалби број 38024/08 и 54726/08)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

7 Декември 2017

*Оваа пресуда е конечна но може да биде предмет на редакциски
измени.*

Во предметот на Крстановски и други v. Република Македонија,
Европскиот суд за човекови права (Прв Оддел) во Совет составен од:

Aleš Pejchal, *Претседател,*
Krzysztof Wojtyczek,
Jovan Plevski, *судии,*
и Renata Degener, *Заменик секретар на Одделот,*

Расправаше на нејавна седница на 14 Ноември 2017 година, и

Ја донесе следнава одлука, која беше усвоена на истиот датум:

ПОСТАПКА

1. Постапката започнала со две жалби (бр. 38024/08 и 54726/08) против Република Македонија поднесени до Судот според Член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основните слободи (“Конвенцијата”) од страна на осум македонски државјани (“жалителите”) на 25 Јули и 13 Ноември 2008 година. Личните податоци на апликантите се наведени во прилогот на одлуката.

2. Жалителите се застапувани од Г-дин С. Ристески и Г-дин Ф. Медарски, адвокати од Скопје. Македонската влада (“Владата”) е застапувана од нејзиниот агент Г-дин К. Богданов.

3. Жалителите поднеле жалба врз основа на Член 6 од Конвенцијата дека органите надлежни за денационализација имале неконзистентна практика во однос на идентични барања како и дека должината на постапките за денационализација била прекумерна. Тие, исто така се жалеле дека одлуката на органите со која одбиле да наложат враќање на сопственоста ги повредува нивните права од Член 1 од Протоколот бр.1.

4. На 25 февруари 2014 година, жалбите беа доставени до Владата, а остатокот од пријавите беа прогласени за недопуштени согласно Правилото 54 § 3 од Деловникот на Судот.

ФАКТИ

I. ОКОЛНОСТИТЕ НА СЛУЧАЈОТ

A. Основ за жалбите

5. Во 1957 година неколку парцели (земјоделско земјиште во тоа време) биле експроприрани од нелегалните претходници на жалителите. Сегашните случаи се однесуваат на постапките за денационализација во кои жалителите бараат да се вратат во сопственост парцелите кои во моментот се дел од кампот на брегот на Охридското Езеро.

Б. Жалба бр. 38024/08 (*Крстановски и други*)

6. На 14 август 2001 година жалителите повеле постапка за денационализација. На 15 септември 2003 година, Комисијата за денационализација при Министерството за финансии ("Комисија за денационализација") ги одобрила барањата на жалителите и им доделила надомест, чија форма требала да се утврди со посебна одлука. Комисијата утврдила дека според урбанистички план од 20 март 2002 година, земјиштето било означено како јавна зелена зона во туристичка област. Потпирајќи се на увидот на лице место од 1 септември 2002 година, понатаму се наведува дека земјиштето е уреден простор со пристапни патеки и придружна инфраструктура.

7. На 4 декември 2003 година жалителите поднеле жалба, тврдејќи дека, меѓу другото, земјата била неразвиена и можела да се врати во нивна сопственост. Доколку урбанистички план се спроведува во иднина, земјата може повторно да се експроприра.

8. На 31 мај 2005 година, Комисијата за решавање во управна постапка во втор степен од областа на денационализацијата ("второстепенa комисија") ја отфрлила жалбата на жалителите не наоѓајќи основ за отстапување од утврдените факти и причините за утврдените факти наведени од Комисијата за денационализација. Потпирајќи се на член 10 од Законот за денационализација (види параграф 15 подолу), второстепената комисија смета дека земјиштето за кое станува збор е од јавен интерес и не може да се врати во сопственост на жалителите и наместо тоа треба да им биде исплатен надомест.

9. На 21 септември 2005 година жалителите поднеле тужба за управен спор до Врховниот суд, повторувајќи дека земјиштето во кампот не е развиено и оттука истото може да се врати во нивна сопственост. Во поднесоците доставени подоцна, тие понатаму се

повикале на одлуката бр.44-530/1 од 7 март 2006 година во која второстепената комисија прифатила слично барање и одлучила соседната парцела која се наоѓала во истиот камп да биде вратена во сопственост на барателите. Во тој случај, второстепената комисија го заземала ставот, за разлика од случајот на жалителите, дека патеките за пристап и придружната инфраструктура не биле доволни за да се смета дека земјиштето за кое станува збор е уредено.

10. На 7 Февруари 2008 година Управниот суд, кој во меѓувреме станал надлежен суд за одлучување во управни спорови, ја одбил жалбата на жалителите и ги потврдил наводите на управните органи.

В. Жалба бр. 54726/08 (Гугоски и други)

11. На 28 ноември 2003 година, Комисијата за денационализација го усвоила барањето за денационализација на жалителите и им доделила надомест во државни обврзници. Потпирајќи се на увидот на лице место од ден 13 мај 2002 година и потврдата од 15 септември 2002 година издадена од надлежното министерство, утврдила дека засегнатата парцела била лоцирана во границите на кампот; дека била назначена како јавна зелена зона и дека биле предвидени изградба на пешачки патеки и друга слична инфраструктура. Комисијата соодветно заклучила дека земјиштето не може да се врати во сопственост на жалителите.

12. Жалбата на жалителите од 7 април 2004 година била одбиена од страна на второстепената комисија на 15 ноември 2005 година. Второстепената комисија сметала дека, меѓу другото, наодите на Комисијата за денационализација биле во согласност со членот 10 од Законот за денационализација.

13. Жалителите поднеле тужба за управен спор во која, исто како и жалителите во пријавата бр. 38024/08, се повикале на одлуката на второстепената комисија бр.44-530/1 и барале од Управниот суд да обезбеди доследна примена на законот.

14. На 21 април 2008 година Управниот суд ја одбил тужбата на жалителите, не наоѓајќи основ за отстапување од утврдените факти и образложението дадено од управните органи.

II. ПРИМЕНЛИВО ДОМАШНО ПРАВО И ПРАКСА

А. Закон за денационализација, пречистен текст (Службен Весник бр.43/2000)

12. Член 10(1)(1) и (3) од Законот за денационализација предвидува дека ќе биде исплатен надомест наместо враќање на сопственоста за

имот кој по одземањето станало добро во општа употреба, како плоштади, улици, паркови и други објекти од комунална инфраструктура, или градежно неизградено земјиште на кое според урбанистичкиот план е предвидена изградба на објекти за јавна употреба или од јавен интерес.

13. Член 18(1) од Законот предвидува дека постапката за денационализација е итна.

14. Член 20(1), предвидува дека имотот се враќа во целост или дел во состојба во која што се наоѓа на денот на влегувањето во сила на Законот.

15. Согласно член 37 предвиден во Поглавјето насловено "Надомест", надомест се дава за имот кој не може да се врати. Состојбата на имотот во моментот на одземањето се зема како основ за утврдување на износот на надоместот.

Б. Релевантна пракса

16. На 7 февруари 2008 година Управниот суд ја поништил одлуката на второстепената комисија бр.44-530/1 од 7 март 2006 година (види параграфи 9 и 13 погоре). Во март 2014 година, Комисијата за денационализација во тие постапки им доделила на барателите компензација во замена за експроприраното земјиште. Страните во врска со овие постапки не дале дополнителни информации.

17. На 7 април 2008 година релевантната комисија за денационализација на верските заедници ја вратила сопственоста на тужителот (црква) на четири парцели кои се наоѓале во кампот, но како што утврдиле органите, биле "природно одделени од кампот"; формирале дел од туристичко-рекреативната област "во строго заштитена приобална зона" наменета за шумарство; и биле незафатени. Во отсуство на жалба, одлуката станала конечна (Дн.бр.19-741/03).

21. Со три различни одлуки (Дн.бр.19-815/02; Дн.бр.19-513/03 и Дн.бр.19-518/03) Комисијата за денационализација делумно ја вратила сопственоста на тужителот на неколку слободни парцели во пошироката област, но надвор од кампот.

18. Со три одлуки од 2011 и 2012 година (Дн.бр.17-38/01, Дн.бр. 19 2619/02 и Дн.бр.19-2584/07), Комисијата за денационализација доделила надомест за парцели лоциран во кампот на кој, како и во случаите на жалителите, биле изградени пристапни или пешачки патеки и други објекти од комунална природа. Подоцнежната одлука наведува дека ниту една недвижност во кампот не била вратена во сопственост на барателите.

ПРАВО

I. СПОЈУВАЊЕ НА ЖАЛБИТЕ

19. Судот смета дека во согласност со Правилот 42 § 1 од Правилникот на Судот, имајќи ја предвид нивната слична фактичка и правна позадина, жалбите треба да бидат споени.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕН 6 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

20. Жалителите се жалеле врз основа на член 6 § 1 од Конвенцијата дека домашните органи имале неконзистентна пракса во однос на барањата за денационализација за имот лоциран во областа на кампот и дека должината на постапката за денационализација не била во согласност со правилото за "разумен рок". Овој член, досега релевантен, гласи:

“Секој има право на правично судење во разумен рок ... од суд... да бидат определени неговите граѓанските права и обврски ...”

A. Наводи за неконзистентност во домашната пракса (*case-law*)

1. *Приговорот на Владата во однос на наводна злоупотреба на правото на лична жалба*

(a) Тврдења на страните

21. Владата тврдеше дека жалителите го злоупотребиле своето право на жалба бидејќи на Судот му го доставиле се уште не конечното решение бр.44-530/1 на второстепената комисија (види параграфи 9 и 13 погоре). Фактот дека жалителите се потpirале на случаи кои, според мислењето на Владата, не ја покажале наводната неконзистентна пракса дополнително придонесува кон основаноста на аргументот дека тоа е злоупотреба на остварувањето на нивното право на жалба.

26. Жалителите негирале дека го злоупотребуваат своето право на жалба. Тие се потpirаат на одлуки кои, според нив, ги поддржале нивните наводи за неконзистентна пракса.

(б) Оценка на Судот

22. Судот повторува дека нецелосните, а со тоа и погрешните информации може да претставуваат злоупотреба на правото на жалба, особено ако таквите информации се однесуваат на самата суштина на случајот и не е дадено доволно објаснување за неможнoста да се

открие таа информација (види *Červeňáková v. Czech Republic* (dec.) бр.26852/09, §§ 25-27, 23 октомври 2012 година, и *Lukarev v. the former Yugoslav Republic of Macedonia* (dec.), бр. 3172/07, ЕСЧП 15 јануари 2013 година).

23. Во конкретниот случај, приговорот на Владата од оваа глава е двоен: дека жалителите ги основале своите аргументи на прво на одлука што не била конечна, а второ на случаи кои не откриле некоја неконзистентна практика од страна на надлежните органи. Судот ќе го насочи своето разгледување од оваа глава на претходниот аргумент, а вториот е релевантен за суштинска анализа на жалбата за наводната неконзистентна практика според членот 6 од Конвенцијата (види параграф 35 подолу).

24. Судот потсетува дека според правилото 47 § 6 од Деловникот на Судот, жалителите мора да го информираат Судот за сите околности релевантни за жалбата. Жалбата може да биде, меѓу другото, одбиена како навредлива според членот 35 став 3 од Конвенцијата, доколку била свесно заснована на неистинити факти (види *Gorodnyk v. Ukraine* (dec.), § 23, бр. 4831/09, 21 Февруари 2017).

25. Судот забележува дека во пријавата апликантите се потпреле на релевантната одлука бр.44-530/1, без наведување дека таа е конечна. Фактот дека предметната одлука била укината од Управниот суд бил откриен од страна на тужената Влада откако Судот го доставил случајот. Не постои индикација дека жалителите го знаеле и го сокриле од Судот фактот дека одлуката бр.44-530/1, која се однесувала на постапки во врска со трети лица, била поништена од страна на Управниот суд (види, обратно, *Lukarev*, цитиран погоре). Владата не достави никакви докази кои го докажуваат спротивното. Во такви околности, Судот не може поинаку, освен да утврди дека постапувањето на жалителите не било спротивно на целта на правото на индивидуална жалба, како што е предвидено во член 34 од Конвенцијата.

26. Оттука, приговорот на Владата мора да биде одбиен.

2. Дали постои неконзистентност во домашната пракса

(а) Тврдења на страните

27. Жалителите тврделе дека домашните власти имале неконзистентна пракса во однос на слични барања за враќање на сопственоста во врска со парцелите лоцирани во камповите.

33. Владата тврдеше дека принципот на правна сигурност бил почитуван и дека органите за денационализација немале различен пристап кон слични случаи.

(б) Оценка на Судот

28. Општите принципи во однос на неконзистентната домашна пракса и правната несигурност која произлегува од повредата на условот за правично судење зацртани во членот 6 став 1 од Конвенцијата беа утврдени во случајот *Nejdet Şahin and Perihan Şahin v. Turkey* ([GC] бр. 13279/05, §§ 49-58, 20 Октомври 2011).

29. Во овој случај, органите за денационализација ги прифатиле барањата на жалителите и им доделиле надомест за парцелите конфискувани од нивните претходници. Релевантните одлуки биле засновани на факти утврдени со претходен увид на лице место и во однос на планираната употреба на засебните места предвидени во релевантните урбанистички планови. Органите утврдиле дека засегнатите парцели не можеле да бидат вратени во сопственост на жалителите, бидејќи биле развиени и означени како јавна зелена зона во туристичка област. Ваквите наоди биле во согласност со практиката на надлежните органи во слични барања за денационализација (види став 22 погоре). Останатите примери на домашна судска пракса во кои властите за денационализација наредиле враќање на сопственоста се однесуваат на барања поднесени врз основа на различни факти (види ставови 20 и 21 погоре) и не може соодветно да ги поддржат наводите на жалителите.

36. Според тоа, оваа жалба е очигледно неоснована и мора да биде отфрлена во согласност со Членот 35 §§ 3 (а) и 4 од Конвенцијата.

В. Наводна повреда на критериумот “разумен рок” според Член 6 од Конвенцијата

1. Допуштеност

30. Владата не вложи приговор во однос на допуштеноста на оваа жалба.

31. Судот заклучи дека оваа жалба не е очигледно неоснована согласно Член 35 § 3 (а) од Конвенцијата. Не постои ниту еден друг основ за отфрлање како недопуштена. Оттука се прогласува за допуштена.

2. Основ

(а) Тврдења на страните

32. Жалителите тврдат дека оспорената постапка била премногу долга. Тие тврделе дека постапката не била сложена и дека нема

причини за одложувањето кои може да им се припишат нив. Понатаму, националното законодавство предвидувало споровите за денационализација да се спроведат со посебно внимание.

40. Владата тврдела дека постапката била во согласност со барањето за разумен рок.

(б) Оценка на Судот

33. Судот забележува дека постапката за денационализација била поведена на 14 август 2001 година (во однос на жалбата бр. 38024/08) и на 28 ноември 2003 година (во врска со жалбата бр. 54726/08). Сепак, периодот што само треба да се земе предвид започнал на 4 декември 2003 и 7 април 2004 (види ставови 7 и 12 погоре), соодветно, кога жалителите поднеле жалба против одлуките на Комисијата за денационализација. Во тој момент се појавил "спор" во смисла на членот 6 § 1 (see *Božić v. Croatia*, бр. 22457/02, § 26, 29 Јуни 2006; *Počić v. Croatia*, бр. 38550/02, § 30, 29 Јуни 2006; и *Janssen v. Germany*, бр. 23959/94, § 40, 20 Декември 2001). Имајќи ги предвид датумите кога постапките биле завршени (7 февруари и 21 април 2008 година, соодветно), Судот утврди дека тие траеле повеќе од четири години во двете нивоа на надлежност.

34. Судот смета дека случаите на жалителите не биле особено сложени. Ниту пак, имајќи ги предвид податоците доставени до него, смета дека жалителите придонеле за должината на постапката. Од друга страна, смета дека времето што е изминато за судска ревизија на тужбите на жалителите било прекумерно (види ставови 9, 10, 12 и 14 погоре). Во тоа време Управниот суд само ги разгледал случаите во делот на правни прашања и не изведувал никакви докази или извршил други процедурални активности (види, *mutatis mutandis*, *Ličkov v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, бр. 38202/02, § 30, 28 септември 2006). Последно, Судот смета дека треба да се забележи дека домашното право (види параграф 16 погоре) предвидува споровите за денационализација да се спроведат со посебно внимание.

35. Имајќи ги предвид критериумите утврдени во неговата судска пракса за оценка на барањето за разумен рок содржано во членот 6 став 1 од Конвенцијата (види, меѓу многу други, *Frydlender v. France* [GC], бр. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII; *Comingersoll S.A. v. Portugal* [GC], бр. 35382/97, ECHR 2000-IV; и *Philis v. Greece (бр. 1)*, 27 Август 1991, § 35, Series A no. 209), Судот смета дека должината на двете постапки била прекумерна и не успеала да го исполни барањето за "разумен рок".

44. Според тоа, постои повреда на членот 6 став 1 од Конвенцијата.

III. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕН 1 ОД ПРОТОКОЛОТ БР. 1 КОН КОНВЕНЦИЈАТА

36. Жалителите исто така се жалат дека одбивањето на домашните органи да ја вратат сопственоста на земјиштето на нивно име го повредило нивното право од Член 1 од Протоколот бр.1 кон Конвенцијата, кој гласи:

“Секое физичко или правно лице има право на мирно уживање на својот имот. Никој не може да биде лишен од својот имот, освен во јавен интерес и под услови предвидени со закон и со општите принципи на меѓународното право.

Претходните одредби не навлегуваат во правото на државите да донесуваат закони кои ги сметаат за неопходни за регулирање на користењето на имотот согласно општиот интерес или заради сигурно плаќање на данокот, другите придонеси и парични казни.”

Допуштеноост

1. Тврдења на страните

37. Жалителите тврдат дека домашните власти ги прекршиле нивните права на сопственост кога одбиле да им ги вратат парцелите *in natura* и наместо тоа утврдиле надомест на многу пониско ниво од пазарната вредност на парцелите.

47. Владата тврди дека жалителите, иако имаат право на денационализација, немале легитимни очекувања за добивање сопственост на предметните парцели.

2. Оценка на Судот

38. Општите принципи релевантни за жалбата на апликантите, како што се доставени до тужената Влада, се сумирани во *Stojanoski and Others* (бр. 14174/09, §§ 46 и 47, 23 October 2014).

39. Судот наведува дека овој предмет се однесува на тужбеното барање за денационализација на жалителите во кое тие барале враќање на сопственоста на парцелите конфискувани од нивните претходници. Судот треба да утврди дали ова барање претставува "средство", односно дали е доволно основано за да се применат гаранциите од член 1 од Протоколот бр. 1.

40. Законот за денационализација, на кој се заснова барањето на жалителите, предвидува право на надомест на штета или сопственост на имотот предмет на денационализација. Правото "враќање на сопственоста" е предмет на одредени услови. Во оваа насока членот 10

од Законот предвидува дека земјиштето определено со урбанистички план за изградба на објекти во јавна употреба или од јавен интерес не може да се врати во сопственост и наместо враќање ќе биде исплатен надоместок. Домашните органи се потпреле на таа одредба кога одлучиле да го одбијат барањето на жалителите парцелите да им бидат вратени во сопственост, а наместо тоа да им биде доделен надоместок (види параграф 10 погоре).

Имајќи ги предвид информациите доставени до него и со оглед дека има само ограничени овластувања да одлучува за наводно погрешно утврдена фактичка состојба или погрешна примена на право од домашните судови (види *García Ruiz v. Spain* [GC], бр. 30544/96, § 28, ECHR 1999-I), Судот е задоволен дека домашните органи убедливо утврдиле дека барањето на жалителите за враќање во сопственост не го исполнува законскиот основ и тоа дека зафаќа површина определена со валиден правен основ за изградба на објекти од јавен интерес. Државните органи таквиот пристап, како што е наведен погоре (види параграф 35 погоре), постојано го применувале во сите слични барања за денационализација.

41. Во такви околности, Судот смета дека одбивањето на државата да им ја врати сопственоста на имотот на жалителите не претставува попречување на нивните сопственички права и фактите на случајот не влегуваат во опсегот на Членот 1 од Протоколот бр.1 (види, спротивно, *Stojanovski and Others*, § 50).

42. Соодветно, оваа жалба врз основа на оваа глава е некомпатибилна *ratione materiae* (забелешка на преведувачот: *поради суштински причини*) со одредбите од Конвенцијата во рамките на значењето на Член 35 § 3 (а) и ќе биде одбиена во согласност со Член 35 § 4 (види, *mutatis mutandis*, *Gratzinger and Gratzingerova v. the Czech Republic* (dec.), бр. 39794/98, § 75, ECHR 2002-VII).

IV. ПРИМЕНА НА ЧЛЕН 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

43. Член 41 од Конвенцијата предвидува:

“Ако Судот оцени дека постои повреда на Конвенцијата или на нејзините протоколи, и ако внатрешното право на заинтересираната Висока страна договорничка овозможува само делумно отстранување на последиците на таа повреда, Судот и дава на оштетената страна, доколку е потребно, правично задоволување.”

A. Штета

44. Жалителите барале износ од 659,200 ЕУР на име материјална штета. Овој износ соодветствувал со пазарната вредност на парцелите

земјиште и изгубената заработувачка. Исто така барале износ од 56,500 ЕУР на име нематеријална штета.

45. Владата ги оспори двете барања како неосновани и прекумерни.

46. Судот не наоѓа поврзаност помеѓу утврдената повреда и наводната материјална штета; затоа Судот ги одби тие барања. Од друга страна судејќи врз основа на правичност, Судот им досуди на секој од жалителите износ од 750 ЕУР на име нематеријална штета претрпена поради долгото траење на постапката.

Б. Трошоци

47. Жалителите во жалбата бр. 38024/08 исто така побаруваат износ од 3,500 ЕУР за трошоците настаните во домашните постапки и износ од 1,040 ЕУР за трошоците пред Судот. Последниот износ го содржи износот од 500 ЕУР за правни трошоци за нивното застапување пред Судот (во прилог е доставена сметка) и остатокот се однесува на трошоци за стручни наоди, превод и поштенски трошоци (не се доставени документи како поткрепа). Жалителите во жалбата бр. 54726/08 бараат износ од 1,500 ЕУР за трошоци настаните пред Судот. Тие не доставиле документи во поткрепа на своите барања.

48. Владата ги оспори овие износи како прекумерни и неосновани.

49. Согласно праксата на Судот, жалителот има право на надомест на трошоците само доколку докаже дека истите биле вистински и неопходни и се разумни во однос на висината (види *Editions Plon v. France*, бр. 58148/00, § 64, ECHR 2004-IV). Во конкретниот случај, во однос на документите кои му се достапни и горенаведените критериуми, Судот смета дека е разумно да им досуди на жалителите во жалбата бр.38024/08 износ од 200 ЕУР на име трошоци во постапката пред Судот; Судот понатаму го одбива преостанатиот износ побаруван од жалителите во оваа глава. Што се однесува до жалбата бр. 54726/08, имајќи го предвид недостатокот на документи во поткрепа на барањето Судот одлучи да не досуди надомест врз основа на оваа глава.

В. Затезна камата

50. Судот смета дека е соодветно затезната каматна стапка да се заснова на најниската стапка за позајмени средства на Европската централна банка, на која треба да се додадат три процентни поени.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ, ЕДНОГЛАСНО

1. *Одлучи* да ги спои жалбите;
2. *Ги прогласи* жалбите на жалителите во однос на должината на постапка допуштени, а во останатите жалбени наводи недопуштени;
3. *Смета* дека во таа насока има повреда на Член 6 § 1 од Конвенцијата;
4. *Смета*
 - (а) дека тужената држава треба да им ги исплати на жалителите, во рок од три месеци, следниве износи, во противвредност во домашната валута на тужената држава по среден курс применлив на денот на исплатата:
 - (i) во однос на двете жалби износ од ЕУР 750 (седумстотини и педесет евра) поединчено, зголемени за секоја такса која може да биде наплатена, на име нематеријална штета;
 - (ii) во однос на жалбата бр. 38024/08, износ од ЕУР 200 (двеста евра), зголемени за секоја такса која може да им биде наплатена на жалителите, на име трошоци;
 - (б) дека по истекот на горенаведениот рок од три месеци до исплатата ќе се плати единствена камата на горенаведените износи по стапка еднаква на најниската каматна стапка на позајмени средства на Европската централна банка во периодот на плаќање плус три процентни поени;
5. *Го отфрли* остатокот од жалбата на апликантите за правичен надоместок.

Изготвено на Англиски јазик, и објавено во писмена форма на 7 Декември 2017 година, согласно Правилото 77 §§ 2 и 3 од Правилата на Судот.

Renata Degener
Секретар

Aleš Pejchal
Претседател

ПРИЛОГ

Жалба бр.38024/08

1. Наум КРСТАНОСКИ роден на 15/05/1942
2. Јордан ЦАНОСКИ роден на 05/01/1937
3. Крсте ЦАНОСКИ роден на 26/08/1948
4. Славка ЛАТКОСКА родена на 03/02/1950

Сите жалителите живеат во Охрид и се застапувани од Г-дин С. Ристески, адвокат од Скопје.

Жалба бр.54726/08

1. Драган ГУГОСКИ роден на 15/06/1954
2. Душко ГУГОСКИ роден на 04/10/1953
3. Лилјана МОСТРОВА родена на 08/11/1955
4. Пиринка ПАЛОСКА родена на 24/03/1953

Сите жалителите живеат во Охрид и се застапувани од Г-дин Ф. Медарски, адвокат од Скопје.